

-*-

SENTÈNCIA 05-00 DE 15 DE MARÇ DE 2002

Ponent : EL M.I. Sr. YVES PICOD.

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el Tribunal de Corts dictà sentència en data 18-10-99 en la causa núm. 240-3/98, amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Fernando ZAMORA MARTÍN com autor responsable d'un delictes major d'amenaques mitjançant arma de l'article 235 del codi Penal, fent-se aplicació dels articles 23 i 53.1, a la pena de SIS MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL, multa de CENT MIL PESSETES (100.000.-) i pagament de les despeses processals causades, sense que hi hagi lloc a qualsevol pronunciament en concepte de responsabilitat civil per haver renunciat el perjudicat a res reclamar".

II.- RESULTANT: que contra la citada sentència interposà recurs d'apel·lació el lletrat defensor de Fernando ZAMORA MARTÍN, fonamentant-lo en tres motius: en primer lloc reprotxa a la sentència de no tenir una narració precisa i correcta dels fets que es consideren provats; en segon lloc, per infracció d'una norma penal substantiva: en aquest cas l'autor no ha generat cap temor a la víctima ni per extensió no ha tingut caràcter reiterat ni l'imputat s'ha proposat de dur-les a terme; en tercer lloc, per error en l'apreciació de la prova al no apreciar l'estat general de Fernando ZAMORA.

III.- RESULTANT: que el Ministeri fiscal s'oposa al recurs i sol·licita la confirmació de la sentència recorreguda, per considerar-la suficientment motivada i ajustada a dret.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que l'article 235 del Codi Penal castiga amb una pena de tres anys de presó les amenaces d'un fet constitutiu d'un delictes major i preveu que la pena aplicable serà de fins a 5 anys quan les amenaces siguin fetes reiteradament o mitjançant arma o per escrit o sota condició il·lícita.

Aquestes amenaces es manifesten materialment per la comunicació d'un mal futur, injust i possible dependent de la voluntat del subjecte actiu i susceptible de provocar intimidació al subjecte passiu. Per altra part, no és necessari que l'autor hagués volgut executar o fos capaç d'executar les seves amenaces, essent constituït l'element moral de la infracció per la consciència del mal produït.

Precisament el fet per part de Fernando ZAMORA de treure del pantaló un ganivet de gran dimensió i d'advertir el seu company el que li passaria cas de continuar amb la seva actitud, constitueix clarament el delictes major d'amenaces d'un fet constitutiu de delictes major mitjançant arma previst a l'article 235 del Codi Penal.

II.- CONSIDERANT: que la sentència recorreguda fa una narració prèvia dels fets amb una relació ràpida però clara i concreta, permetent evidenciar sense cap mena de dubte un delictes major d'amenaça amb arma blanca, tipificat a l'article 235 del Codi Penal. El fet que el denunciante hagués matisat les seves acusacions davant el Batlle instructor no significa de cap manera que el delictes no estès constituït; aquestes declaracions del perjudicat s'han d'interpretar en el context de dramatització de les relacions peculiars entre les parts, posteriorment a la denuncia.

III.- CONSIDERANT: que el trastorn mental transitori de l'article 19.2 del Codi Penal, requereix una perturbació mental total, passatgera i no causada pel propi agent provocant la desaparició del lliure arbitri.

El Tribunal de Corts va prendre en consideració l'eximent incomplet de trastorn mental transitori, donat que Fernando ZAMORA en tractament psiquiàtric i en estat de nervis podia difícilment controlar-se degut a la ingesta voluntària d'alcohol i de medicaments. És evident que els elements provatoris no permeten determinar una absència d'imputabilitat, de tota manera demostren una disminució de les facultats cognoscitives i volitives del subjecte actiu, és a dir una alteració parcial de la voluntat de voler i de comprendre.

En conseqüència el Tribunal de Corts va aplicar adequadament l'article 23 del Codi Penal per eximir parcialment Fernando ZAMORA de la seva responsabilitat penal.

IV.- CONSIDERANT: de tota manera que el conjunt d'aquestes circumstàncies tan factuais com jurídiques i la manca d'antecedents justifiquen una aplicació moderada de

la Llei penal. S'ha de condemnar Fernando ZAMORA MARTÍN a una pena de 3 mesos de presó condicional sense multa.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 18 d'octubre de 1999 en la causa 240-3/98, en quant a la responsabilitat penal de Fernando ZAMORA MARTÍN, modificant però la pena pronunciada, aplicant una condemna de 3 mesos de presó condicional, més el pagament de les despeses processals causades.

2.- Serà d'aplicació a la pena de presó, encara que condicional, els beneficis de l'indult atorgat per SS.EE. els Coprínceps d'Andorra en data 7 de desembre de 1999.

3.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.